

SENTÈNCIA DE 23 DE SETEMBRE DE 2004

Divorci per consentiment mutu dels cònjuges: modalitats i requisits

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes de núm. B-8-3/04 sobre divorci, tramitats pel procediment abreuïat previst a l'art. 59 de la Llei qualificada del matrimoni, instat de comú acord pels consorts Srs. Jordi G.F. i Elena T.M., en data 31 de març passat l'Hble. Batlle va dictar una Sentència en la qual va desestimar la demanda.

II.- Disconformes els instants amb tal resolució, van interposar aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat tramitat en aquesta Sala d'acord amb les prescripcions legals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els consorts recurrents van sol·licitar a la Batllia de mutu acord el divorci, tot acompanyant un document privat datat el 21 d'octubre de 2002 en el qual convenien la separació de cossos, l'atribució del domicili, dels béns privatis i dels comuns; i invocaven com a causa de divorci "*haver signat fefaentment un conveni de separació conjugal*" (art. 43,1-1-1 de la Llei Qualificada del Matrimoni); i amb aquest fonament demanaven la declaració de dissolució del matrimoni per divorci.

II.- El precepte a què volien i volen acollir-se els recurrents per obtenir la Sentència de divorci -l'art. 43,1-1-1 esmentat- contempla dos supòsits per tal que el mutu consentiment dels cònjuges pugui ser reconegut

judicialment com a causa de divorci: que hagi transcorregut almenys el termini d'un any "**d'haver signat fefaentment un conveni de separació conjugal**".

En ambdós casos la Llei exigeix **una actuació fefaent** dels esposos: en el primer, la presentació d'una demanda de separació, i des de la seva data s'inicia el còmput del termini de l'any; i en el segon, el termini de l'any s'inicia amb la **signatura fefaent** d'un conveni de separació. Una **signatura fefaent** és aquella que fa fe per ella sola (per la intervenció de fedatari públic o de qualsevol altra manera que no faci possible dubtar-ne, com seria, per exemple, si el conveni hagués estat incorporat a algun protocol o oficina pública). El requisit de la signatura fefaent del conveni privat presentat en aquest cas pels interessats, datat el 21 d'octubre de 2002, no compleix per ella sola el requisit de la seva fefaença, ja que no dóna fe de la realitat del seu atorgament en aquella data, circumstància essencial per tal que pogués ser pres en consideració com determina l'art. 43,1-1-1 de la Llei Qualificada del Matrimoni; conseqüentment, la Sentència apel·lada que així ho ha interpretat, ha de ser ratificada; sense que pogués donar-li la fefaença de què la signatura i el contingut del seu atorgament en aquella data estan mancats, la proposada declaració de les senyores A. i AL. que ni tan sols consta que haguessin presenciat o conegut la signatura d'aquell conveni en la data en què es diu haver estat signat; i si va ésser-ho en presència del lletrat sotasignant de l'escrit de conclusions com manifesta tal escrit, esdevé menys comprensible que no se l'hagués investit de la fefaença indispensable exigida per aquell precepte- cosa que havia de conèixer el lletrat- per tal que se li pogués donar eficàcia als efectes que ara es pretenen en constar clarament que la Llei prescriu aquell requisit ineludible de la signatura **fefaent** del conveni; i en res desvirtua, ans el contrari, confirma plenament el que resta exposat, l'Art. 78 de la Llei del Registre Civil, o el 7,2 de la Llei General de Finances Públiques o la jurisprudència d'aquesta Sala dictada tota ella per a supòsits molt diferents del que aquí ens ocupa, la qual jurisprudència no és per tant en aquest cas aplicable.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR aquest recurs d'apel·lació; CONFIRMAR la Sentència apel·lada; i NO FER PRONUNCIAMENT ESPECIAL sobre les costes del recurs.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-